

Haskó Györgyike A Bátyjával

Bátyámmal apám testvére zugligeti házának kertjében. Apámnak egy nővére volt, Margit, aki két évvel volt idősebb. Őt nem engedte tanulni a nagyapám, hanem férjhez adták egy ékszerész-, aranyművesmesterhez, akinek a műhelye a Marokkói udvarban volt. Az a ház már nem áll, ott volt, ahol most a 'Gödör' van, a József Attila utca mentén az első ház. Ez a bácsi, azt hiszem, gyűrűs volt, mert az aranyművesek egymás között felosztották a munkát, nem mindegyik csinált láncot, nem mindegyik csinált szelencét stb. Ő gyűrűs volt, és néhány segéddel dolgozott. Én gyerekként nagyon szerettem odamenni, mert az első helyiségben -- talán három vagy négy helyiségből állt ez a műhely -- volt egy hosszú pult, és a pult mögött volt egy fiórendszer, egy nagy faliszekrény, aminek minden fiókjában másfajta kő volt. Nem drágakövek voltak, hanem féldrágakövek, amikkel remekül lehetett játszani. Margit néninek egy fia született, aki a háború alatt a Don-kanyarban eltűnt. Augusztus 20-án a nyaralásból a szüleim hazahoztak minket a bátyámmal, hogy visszavárosiasodjunk, elhagyjuk azt a falusias hangnemet, mert fölszedtünk ezt-azt ugye, amit nem illett. Így két hétre Zugligetre, az apu testvéréhez és a nagymamához kerültünk. Nem szerettük ezt a nagymamámat, ezt a picis undok nénit, és nem nagyon szerettünk ott lenni, de ott kellett lenni, nem volt mese. Amikor visszaszoktunk a városi rendbe, akkor mentünk iskolába. Ez a villa az apu nővérének és férjének a tulajdona volt. A villához egy gyönyörű, ápolt kert tartozott. Végig, ahogy ment föl az ember az úton, gyönyörű rózsasor volt. Egy csomó gyümölcsfa volt a kertben, és érdekes, hogy a nagynéném, aki nagyon jó háziasszony volt, úgy tette el a kompótot, hogy belerakta az üvegekbe, rárakott cukrot, bekötötte, és a konyha felőli lépcsőre kirakta a napra. Soha nem romlott meg neki semmije.